

d

1. Az Úr - nak ir - gal - mát ö - rök - ké é - nek - lem,
 És hú - sé - ges vol - tát min - den - kor hir - de - tem,
 Mert mon - dom, hogy meg - áll mind - ö - rök - ké ir - gal - ma,
 Me - lyet úgy meg - é - pít, hogy meg - áll - jon min - den - ha,
 És hogy mind az é - gig e - rő - sí - ted, meg - tar - tod
 Te szent i - gaz - sá - god és a te fo - ga - dá - sod.

3. Az egek hirdetik sok csuda dolgotat,
 A szent gyülekezet te igazságodat,
 Mert vajon kicsoda volna ott fenn az égben,
 Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen?
 Az erős angyalok seregében vagyon-e,
 Ki e dicső Urhoz hasonlatos lehetne?

4. Igen rettenetes e fölséges Isten,
 Ötet féli minden a szent gyűlésekben,
 Ó, seregek Ura, minden enged tenéked,
 Te nagy erős Isten, vajon ki érne véled?
 Tenálad lakozik a te nagy igazságod,
 Soha el nem múlik a te igaz mondásod!

7. Boldog a nép, amely tenéked örvendez,
 Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez.
 Fényes orcád előtt ezek járnak merészen,
 És a te nevedben örvendeznek szüntelen,
 Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
 És jótéteményed rajtuk megszorítod.

♫: Th. de Bèze – Szenci Molnár Albert (89. zsoltár) ♪: Genf, 1562. 📖: Ref. énekeskönyv – 89.

Ennél a 16. századi éneknél az akkor általános ♩ mérőütést alkalmaztuk, tehát énekléskor a ♩ egyenlő a mai „tá” értékkel (kb. másodpercenként 1 ütés), míg a ♪ „titi”-nek felel meg.